

hed, som Højre i sin Tid viste overfor Venstre. I 30 Aar hindrede man Venstre i at komme til Magten, skønt det havde Vælgernes Tilslutning og en parlamentarisk Ret dertil. I 30 Aar lagde Højre sig stædigt og reaktionært i Vejen for Venstre med det Princip, at Bønderne ikke maatte regere her i Landet. Nu lægger man sig, ikke af økonomiske Grunde, men af Princip, stædigt i Vejen for dette Lovforslags Vedtagelse. Det, antager jeg nemlig, vil ske; hidtil har man i alt Fald gjort det Aar efter Aar, og ogsaa denne Gang bliver Lovforslagets Skæbne vel den, at det slaas ned, som sagt, ikke fordi det drejer sig om disse 160,000 Kr., men ud fra visse Principper. Af Princip skulle de sultne Børn blive ved at sulte. Dette Princip har i disse Dage fundet en Repræsentant i en Mand, der hedder Jakob Knudsen, og som er Forfatter. Det forekommer mig, at Jakob Knudsen ved den Tale, han holdt forleden, ligesom er bleven Venstres Professor Matzen. Det var Professor Matzens Teorier, der i sin Tid gav Højre Vaaben til at modsætte sig Venstres Krav, og Jakob Knudsen argumenterede i den Tale, han forleden holdt i Københavns Venstreforening, som en Slags Professor Matzen, som Modstander mod at mætte de sultne, som Modstander blandt andet mod det Lovforslag, der her foreligger til Behandling. Forfatteren Jakob Knudsen udtalte blandt andet følgende, som jeg tillader mig at citere efter et Referat, der findes i Bladet „København“: „Den kunstige Lighed, man søger at kalde frem i det materielle, er en Pest. Hvor have vi dog faaet den forbandede Sætning fra, at i Kongeriget Danmark maa intet Menneske dø af Sult? Verden har staaet i mange Aar og staaet bedre uden denne tvungne Barmhjertighed. Den ødelægger den naturlige Trang til frivillig Hjælp. Jeg mener, at alle Tvangsunderstøttelser ere af det onde; Staten skal ikke gøres bedre, end vi ere“. Det er det Argument, som rejser sig mod det foreslaaede Lovforslag, dette Argument, at hvis alle Børn faa Mad, saa er der en materiel Lighed mellem alle Børn, og denne materielle Lighed bekæmpe Forfatteren Jakob Knudsen og de, der slaa dette Lovforslag ned. Han siger, at det er en Pest at stille Krav om materiel Lighed, at det er en Pest at forlange, at Børn af alle Klasser skulle kunne mættes. Det er hans utilslørede Standpunkt.

Jeg kendte en Gang en fattig Mand, der havde en rig Broder. Den fattige

Mand gik op til denne rige Broder for at bede ham om Hjælp, og under Diskussionen om den Hjælp, han skulde have, og om hans Nød og Elendighed sagde han denne ganske sædvanemæssige Bemærkning, denne Talemaade, som jo saa let glider Folk ud af Munden: „Ja, jeg skal vel ogsaa leve“. Saa vendte Broderen sig imod ham og sagde ganske koldt: „Hvorfor skal du det?“ Det var aldrig før gaaet op for den fattige Broder, hvor meget den Sætning betød: Jeg skal vel ogsaa leve. I den Sætning laa ganske ubevidst hos ham Kravet om hans Ret til at leve, at han havde en menneskelig Ret til at fortsætte sit Liv, og at det var med denne Ret, han kom til den rige Broder. Og Broderen, der saa koldt og haanligt sagde til ham: „Hvorfor det? Hvorfor skal du leve?“, denne Broder aabnede hans Øjne: han saa, at han stod overfor Selvmord, at han stod overfor Død og Elendighed. Broderen viste ham dette: Du har ingen Ret til at leve! Du har, som Forfatteren Jakob Knudsen siger, ikke Ret til andet end at dø! Du har kun Retten til at dø. Saaledes talte den rige Broder til den fattige. Jeg siger: Denne Samtale, som den fattige refererede for mig, har altid gjort et dybt Indtryk paa mig. Men denne Synsmaade har altsaa Tilhængere, bl. a. en Mand som denne Forfatter, der ikke alene siger om de fattige, sultne Børn, at de ingen Ret have til at stille Krav om Ernæring, men som oven i Købet, naar Børnene kræve Ret til at leve, siger i de stærkeste Ord: Har du den forbandede Tanke, at du har Ret til at leve? Saa kraftigt udtrykker denne Repræsentant, som taler i Københavns Venstreforening, sig: Hvorfra har du den forbandede Tanke, at du har Ret til at leve?

Jeg siger: De, som modsætte sig vort Krav om Børns Bespisning, gøre sig solidariske med Jakob Knudsen. De vende sig mod Børnene, som sulte, mod Børn, der ere nødlidende, Børn, der ere døende, Børn, der ere saa sørgeligt stillede, som jeg her har skildret dem efter Højrebladens og Kapitalistbladens Referater. Jeg siger, de stille sig som Jakob Knudsen og sige: Hvorfra have I den forbandede Tanke, at I have Ret til at kræve Mad, at I have Ret til at kræve gratis Bespisning? Der staa disse to Principper mod hinanden. For det er Principper, der er Tale om. Det, der ligger os imellem, er ikke et Pengespørgsmaal, det er intet uoverkommeligt, det er intet udover det ene, at der staa et Princip mod et Princip. Paa den